

Nora van Oostrom-Streep

Drama in drie bedrijven

Een van u zei onlangs tegen mij dat ik makkelijk praten had over innoveren en positief blijven. Ik zat immers hoog en droog bij de universiteit en had er geen idee van wat het is om ondernemer te zijn in crisistijd. In dat kader vertel ik u graag een stukje van mijn persoonlijke verhaal, en wel in drie bedrijven.

Akte 1, 1989. Na maanden van stress is de kogel door de kerk. De raad van Arbitrage voor de Bouw veroordeelt het gevelbouwconcern van mijn ouders tot het betalen van 1 miljoen gulden schadevergoeding. Een onderaannemer heeft grote fouten gemaakt die het bedrijf van mijn ouders (= hoofdaannemer) worden aangerekend. De onderaannemer heeft zich al failliet laten verklaren. Een maand later is ook het bedrijf van mijn ouders failliet.

Akte 2, 2002. Mijn man heeft een eigen documentatiebedrijf dat veel opdrachten uitvoert voor Defensie. Twee vliegtuigen vliegen de Twin Towers binnen, de

opdrachtgevers bevriezen de opdrachten, 45 duimendraaiende academici eten binnen *no time* alle reserves van de botten van zijn bedrijf. Een faillissement kan ternaauwernood worden voorkomen.

Akte 3, 2012. De faculteit Recht, Economie, Bestuur en Organisatie van de Universiteit Utrecht kondigt bezuinigingen aan. 60 procent van de hoofddocenten wordt ontslagen, 17 leerstoelen verdwijnen. Ook de notariële. En wel per 1 juli 2013.

Mijn punt met het schetsen van deze scenario's? Dat ik heel goed weet wat het is om ondernemer te zijn. Ik ben ermee opgegroeid en mee getrouwd. Uit eerste hand ken ik de spanning, de onzekerheid, de dilemma's en de persoonlijke drama's. Ook ik weet wat het is om niet te weten wat de toekomst brengt en daarover in angst en onzekerheid te verkeren. Ik weet wat het is om te verliezen wat je met heel veel inspanning en zorg hebt opgebouwd, gekoesterd en neergezet. Maar ik weet ook dat

het mogelijk is op te staan na de val en weer vooruit te kijken. Om opnieuw je vaardigheden en kunde in te zetten. Misschien op andere terreinen, maar misschien ook weer op hetzelfde. Wat geen optie is, is vallen en blijven liggen. Uiteindelijk is het Amerikaanse adagium *'It's not about how you fall, it's about how you get up'* zo gek nog niet. Want ook al gaat het nu niet zoals u en ik zouden willen en kunnen we de economie (of de universiteit) niet veranderen, we kunnen wel veranderen hoe we er zelf mee omgaan en wat we zelf doen. Of, zoals Richard Branson het formuleert: *'Opportunities are like buses, there's always another one coming.'* ■